



De toverhazelaar

Maria Lichtmis

2022

Maria lichtmis

Met Maria Lichtmis op woensdag 2 februari sluiten we de grote Kersttijd af.

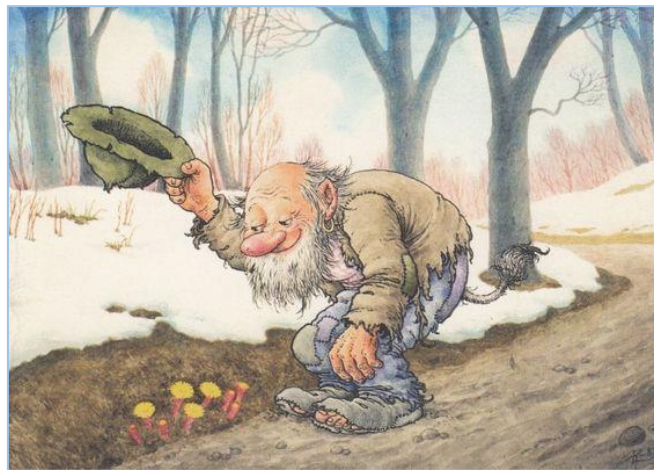
Veertig dagen voor kerst, met Sint-Maarten brachten we het licht met onze lantaarns naar binnen. Met Maria Lichtmis, veertig dagen na kerst, brengen we het licht van binnen weer naar buiten.

Het is koud buiten maar langzaam kunnen we het sterker wordende daglicht ervaren. Het licht komt terug. De aarde ontwaakt.

Februari komt van het Latijnse februare, wat 'reinigen' betekent. En als na al die donkere dagen de lentekriebels weer beginnen op te borrelen, is het voor veel mensen tijd voor het grote opruimen en het luchten van huis en haard. Zo houden wij ons eigen reinigingsritueel met een grote schoonmaak.

En ondertussen kijken we de bloembollen uit de grond. Hier en der piepen er al groene sprietjes en sneeuwkllokjes uit de donkere aarde.

De sapstromen in de natuur komen weer zichtbaar op gang en in de aarde is volop beweging. Hier wordt hard gewerkt om de aarde weer zichtbaar tot leven te brengen. De lente is in aantocht. De hazelaar is in bloei.



Het is weer tijd voor wortelen en groeien, plannen en bloeien.
Laten we het vroege voorjaar begroeten.

Met warme groet Tanca Boot

Hoe vieren we dit jaar Maria Lichtmis



Op woensdag 2 februari sluiten we de Grote Kersttijd af tijdens de gezamenlijke ochtendspreuk buiten op het grasveld van het Pinksterhuis met de laatste restjes kaarsen, brandend in ons midden.

Laten we op deze manier met al onze goede voornemens op heel veel plekjes op Bronlaak het ontvangen licht en onze nieuwe inspiratie opdragen en als beeld terug schenken aan de aarde. De aarde met al haar levenskrachten, zij die ons draagt en voedt.

Via het feest van carnaval gaan we nu op weg naar de lente en het paasfeest, het feest van de opstanding.



Zelf walnotendrijfkaarsjes maken voor in de tuin

Nodig: restjes kaarsen, walnoten, leeg blik, lontje eventueel met aluminium voetje, mesje, lege eierdoos.

Maak de walnoten voorzichtig open.

Als je met een scherp mesje in de achterkant van de walnoot prikt en voorzichtig wrikt, breekt de walnoot precies door de helft open.

Haal het nootje eruit en bewaar ze voor de pannenkoeken.

Zet het lege blik met daarin de restjes kaars in een pan met kokend water en verwarm tot alles gesmolten is.

Zet de walnootdoppen vast in de lege eierdoos.

Doe een lontje in een halve, lege walnootdop en giet het kaarsvet er vervolgens voorzichtig in. Laat het kaarsvet goed uitharden.



Maria Lichtmis, pannenkoekenfeest

De Kelten vierden in vroegere tijden al het lengen van de dagen, vruchtbaarheid en wedergeboorte; de lente. De lente waarin de zon in kracht toeneemt en de aarde weer zal verwarmen. De lente waarin nieuw leven ontwaakt. De Kelten bakten platte, ronde broden die symbool stonden voor de zon.

Zo zouden ook warme, ronde, goudgele pannenkoeken een verwijzing kunnen zijn naar de toenemende kracht, vorm en kleur van de zon.

Pannenkoeken zo rond en goudgeel als de zon waar we zo naar verlangen.

Basisbeslag voor 8 pannenkoeken

Benodigheden

250 gr bloem
2 eieren
½ liter melk
zout
boter

Bereiding

Klop de eieren met zout los.

Roer dan de bloem er beetje voor beetje door en een gedeelte van de melk.

Roer net zolang tot alle klontjes zijn verdwenen.

Giet daarna de rest van de melk erbij.

Laat het beslag even rusten.

Verwarm een klontje boter in de koekenpan en giet er een opscheplepel beslag in en laat het uitvloeien. Wacht tot het beslag overal droog is en keer op dat moment de pannenkoek. Bak de pannenkoeken aan beide kanten goudgeel als de zon.

Pannenkoeken met appeltjes, rozijnen, spek, kaas, enz. Wat vind jij lekker?



Luister, de aarde is wakker. En wij?
Luister, de aarde is wakker. En jij?
Luister, de sappen gaan stromen. En wij?
Luister, de sappen gaan stromen. En jij?

Luister, het zaad wil weer kiemen dit jaar
Wij kunnen helpen met klank en gebaar
Zie hoe Maria het licht voor ons hoedt
Aarde en Jonkvrouw, wees nu gegroet!

Waarom de sneeuw het sneeuwkllokje geen kwaad doet

Een verhaal over hoe de sneeuw aan zijn kleur komt.

Toen de aarde werd geschapen, had alles een kleur, behalve de sneeuw. De aarde was bruin, het gras groen, de rozen rood, de hemel blauw en de zon was van goud. Alleen voor de sneeuw bleef er geen kleur over.

De arme sneeuw besloot om aan één van de anderen een beetje kleur te vragen.

Eerst ging hij naar de aarde: "aarde, mag ik een beetje van jouw bruine kleur?" Maar de aarde sliep en antwoordde niet.

Daarna ging de sneeuw naar het gras en vroeg: "Gras, mag ik een beetje van jouw groene kleur?" Maar het gras was gierig en deed alsof het niets gehoord had.

Toen ging de sneeuw naar de roos en smeekte: "roosje, alsjeblieft, geef mij een beetje van jouw rode kleur." Maar de roos was erg verwaand en draaide zijn hoofd af.

De sneeuw probeerde het bij de hemel en riep: "Hemel, mag ik een beetje van jouw blauwe kleur?" Maar de hemel was veel te ver weg en hoorde de sneeuw niet.

En zo moest de sneeuw weer verder en vroeg aan de zon: "zon, mag ik een beetje van jouw gouden kleur?" Maar de zon had het veel te druk met schijnen en had geen tijd om te antwoorden.

De sneeuw was hierover zeer ontstemd en wilde zich in de lente alleen maar terug trekken als hij een kleur kreeg. Uit protest smolt de sneeuw niet in het voorjaar en bleven de bossen en landerijen bedekt onder een dik pak doorzichtige sneeuw. Het eten voor de dieren was onbereikbaar. De dieren leden honger en de planten konden niet groeien.

De sneeuw vroeg nogmaals aan de planten of zij hun kleur wilde delen, maar deze weigerden mee te werken. De gele katjes van de hazelaar wilde het zachte geel niet afstaan. Ook de duindoorn weigerde de oranjekleur van zijn bessen te geven.

Een kleine tere bloem zag dit allemaal aan en kreeg medelijden met de sneeuw. Toen de kleurloze sneeuw aan het uitrusten was van de laatste sneeuwstorm, riep de bloem: "Sneeuw, luister, als je mijn witte kleur mooi vindt, mag je die wel hebben." De sneeuw vond het wit prachtig!

En zo nam de sneeuw een beetje van de witte kleur van de bloem en vanaf dat ogenblik was de sneeuw wit.

En hij was zo geroerd door het aanbod van de kleine bloem dat hij besloot dat dit klokje als enige bloem in de sneeuw mocht bloeien.

De hele natuur was blij en het tere bloempje aan de rand van het bos werd sindsdien 'sneeuwkllokje' genoemd, want het is het enige bloempje, dat van de sneeuw geen last heeft.



En ook de mensen houden van deze kleine winterplant, want als de sneeuwkllokjes gaan bloeien in januari en februari, weten de mensen dat het voorjaar echt weer in aantocht is.